HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.



**והכי קאמר.** עשאה לסכיכה דהדיא מקבלת טומאה ואין מסככין בה ואם תנו יכולין לומר בה שהיא לסיכוך והיכי דמי פריש מסככין בה ואינה מקבלת טומאה. וכגדולה כולי עלמא לא פליגי דסתמא לסיכוך דיניו תנא קמא ודין ר' אליעזר תנא גדולה ומתניתין דסתמא לסיכוך כי פליגי בקטנה תנא קמא שייכה לקטנה ולא תנייה משום דסבר גדולה הוא דלמרת בה סתמא לסיכוך הא קטנה סתמא לסכיכה דהדיא מקבלת טומאה ואין מסככין בה ואם תימא לסיכוך בה ואינה מקבלת טומאה. וכגדולה כולי עלמא לא פליגי דסתמא לסיכוך דיניו תנא קמא ודין ר' אליעזר תנא גדולה ומתניתין דסתמא לסיכוך כי פליגי בקטנה תנא קמא שייכה לקטנה ולא תנייה משום דסבר גדולה הוא דלמרת בה סתמא לסיכוך הא קטנה סתמא לסכיכה דהדיא מקבלת טומאה ואין מסככין בה ואם תימא לסיכוך בה ואינה מקבלת טומאה. **מי סכי.** דרבי אליעזר קטנה כגדולה מתה לשמועינן מתה גדולה ומתה קטנה בתמיה כי תנא הכי משמע דגדולה כקטנה מתה לשמועינן כך כתובה הגירסא. ולי נראה ליפסל דגרסינן בתמני' מתה קטנה ומתה גדולה ומכי פריך מתה גדולה ומתה קטנה מיבעי ליה. דמי דגרסינן לה לפ"ז ידענא פירכא מאי היא דמתה גדולה ומתה קטנה משמע קטנה כגדולה דהכי משמע מתה היא הגדולה ומתה היא הקטנה כלומר כמוה היא ואינה חלוקה לדין שני. וכן דרכי התנאים בכל מקום להביא דפליגיא ליה תנא קמא ואומו התני כשבא להשמיענו שהוא שוה לו הוא שוה לחבירו כדתנן בר"ה (דף כט:) **מחד יבנה ומחד כל מקום** (דף ב:) **מחד המופר בור ומחד** המופר שיח ומערה ובמסכת סוטה (דף מג.) **מחד הבונה ומחד הלוקח ומחד סיורס וטובע תנן התם גבי** מערכי המלחמה **אף הוא** לשון תוספת. כלומר אם בפירוש עשאה לסיכוך אין לי לו. אלמא לתנא קמא סתם גדולה לסיכוך ולר' אליעזר סתמא לסכיכה: **אלא אמר רב פפא כולי עלמא בקטנה לא פליגי דסתמא לסכיכה, כי פליגי בגדולה, תנא קמא סבר סתם גדולה לסיכוך ור' אליעזר סבר סתם גדולה נמי לשכיבה, והכי קתני ר' אליעזר אומר אחת גדולה ואחת קטנה, סתם עשייתן לשכיבה עד שיפרש לשם סיכוך. תנו רבנן מחצלת של שיפה ושל גמי, גדולה מסככין בה קטנה אין מסככין בה. ושל קנים ושל חילף, גדולה מסככין בה ארוגה אין מסככין בה.** [ר' ישמעאל בר' יוסי] אומר משום אביו אחת זו ואחת זו מסככין בהן, וכן היה ר' דוסא אומר כדבריו. **תנן התם** כל **החוצלות** טמאות טמא מת דברי ר' דוסא, וחכמים אומרים אף מדרס. כדתנן במסכת נדה כל המטמא מדרס מטמא טמא מת. **מאי חוצלות, אמר ר' אבא מזבלי, פי' עושין כמין יריעות צרות ואחר כך תופרין אותן ועושין מהן כפיפות וכסויין. ריש לקיש אמר מאי חוצלות, מחצלות ממש, דאמר הריני כפרת ר' חייא ובניו, שבתחלה נשתכחה תורה מישראל עלה עזרא מבבל וישבה, חזרה ונשתכחה עלה ר' חייא ובניו וישבה. וכך אמרו, לא נחלק ר' דוסא וחכמים על המחצלות של אושא**

**אחת** קטנה **ואחת גדולה מיבעי ליה.** פירש בקונטרס למיפסל גרסינן ומתניתין גרסינן אחת קטנה ואחת גדולה ופריך לאחת גדולה ואחת קטנה מיבעי ליה לדרך התנאים בכל מקום דהתוא דפסיעא ליה תני בריפא כדתנן בר"ה (דף כט:) **אחד יבנה ואחד כל מקום** שיח בו בית דין ובבצה קמע (דף ב:) **אחד המופר בור ואחד** המופר שיח ומערה ובמסכת סוטה (דף מג.) **אחד הבונה ואחד הלוקח ואחד סיורס וטובע תנן התם גבי** נסנהדרין (דף לב.) **אחד דיני ממונות ואחד דיני נפשות בדריסה וחקירה** ותנן נמי בפ' **החולץ** (יבמות מא.) **גבי** הכנסה **אחד בתולות** (ואחד קטנות) **ואחד בעולות** ובפרק הבא **על יבמתו** (שם דף נב.) **אחד המערה ואחד הגומר** ובפרק **המפקיד** (ב"מ דף מ:) **תניא אחד הלוקח ואחד** המפקיד לפקטיס ומפרש התם כי היכי דמפקיד מקבל פקטיס לוקח נמי מקבל פקטיס בכל הני מזכיר הפשוט בחמרונה אבל היכא דיבנה ריפא היא דלפי **תנא קמא** שאמר אין תוקעין אלא בבית דיבנה קא משדרי ליה **אחד יבנה ואחד כל מקום** שיח בו בית דין וכן בית המדרש פרק **המפקיד** (דף קטז.) דקאמרי בית הלל לא שמעינן אלא בבצה שאף הן הקילו בלבד אמרו להו ב"ש אחת בזה ואחת בזה מן הקיל ואחת בזה מן החמיר וה"ג הזכיר ת"ק מחצלת גדולה ועל זה שייך להבדורי אחת היא גדולה ואחת היא קטנה כלומר כמוה היא הקטנה ואינה חלוקה לדין שני: **של שיפה ושל גמי.** בפיפא פליגי ר' **יוסף** ורבנן בשל קנים ושל חילת משמע בשל שיפה ושל גמי לא פליגי[מ] ולא שמכתן בהדיא דפליגי בשל גמי לענין מדרס והא דלא תני ליה הכא למאן דאמר מאי חוצלות מזבלי ניחא דאין זה מחצלת ממש לא תני לה הכא משום דלא שייכא הכא אלא לאשמועינן כמה מכסין ובמה אין מכסין: **ושל חילת.** בקטנה מיירי: **תנן התם כל החוצלות.** משנה במסכת עדיות פרק שלישי מיטמא טומאת מת בדאית ליה גדנפא מוקמי לה בחשיב בית קיבול ומ"ג דפשוטי כלי עץ הרחבים העשויים להניח עליהם דבר כדף של נחתומין מטמאין מדרבנן כדאמר בפרק המוכר את הבית (ב"ב דף סו. ושם) הכא היכא דליתא להו גדנפא עשוין לסיכוך: **עלה** הלל **מבבל ויסדה.** שלמד משמעיה ואפטלין דלתיתא בפסחים פרק אלו דברים (דף סו.): מזיין

**והכי קאמר** [ג] עשאה לסכיכה דהדיא מקבלת טומאה ואין מסככין בה ואם תנו יכולין לומר בה שהיא לסיכוך והיכי דמי פריש מסככין בה ואינה מקבלת טומאה. וכגדולה כולי עלמא לא פליגי דסתמא לסיכוך דיניו תנא קמא ודין ר' אליעזר תנא גדולה ומתניתין דסתמא לסיכוך כי פליגי בקטנה תנא קמא שייכה לקטנה ולא תנייה משום דסבר גדולה הוא דלמרת בה סתמא לסיכוך הא קטנה סתמא לסכיכה דהדיא מקבלת טומאה ואין מסככין בה ואם תימא לסיכוך בה ואינה מקבלת טומאה: **מי סכי.** דרבי אליעזר קטנה כגדולה מתה לשמועינן מתה גדולה ומתה קטנה בתמיה כי תנא הכי משמע דגדולה כקטנה מתה לשמועינן כך כתובה הגירסא. ולי נראה ליפסל דגרסינן בתמני' מתה קטנה ומתה גדולה ומכי פריך מתה גדולה ומתה קטנה מיבעי ליה. דמי דגרסינן לה לפ"ז ידענא פירכא מאי היא דמתה גדולה ומתה קטנה משמע קטנה כגדולה דהכי משמע מתה היא הגדולה ומתה היא הקטנה כלומר כמוה היא ואינה חלוקה לדין שני. וכן דרכי התנאים בכל מקום להביא דפליגיא ליה תנא קמא ואומו התני כשבא להשמיענו שהוא שוה לו הוא שוה לחבירו כדתנן בר"ה (דף כט:) **מחד יבנה ומחד כל מקום** (דף ב:) **מחד המופר בור ומחד** המופר שיח ומערה ובמסכת סוטה (דף מג.) **מחד הבונה ומחד הלוקח ומחד סיורס וטובע תנן התם גבי** מערכי המלחמה **אף הוא** לשון תוספת. כלומר אם בפירוש עשאה לסיכוך אין לי לו. אלמא לתנא קמא סתם גדולה לסיכוך ולר' אליעזר סתמא לסכיכה: **אלא אמר רב פפא כולי עלמא בקטנה לא פליגי דסתמא לסכיכה, כי פליגי בגדולה, תנא קמא סבר סתם גדולה לסיכוך ורבי אליעזר סבר סתם גדולה נמי לשכיבה ומאי עשאה לשכיבה דקאמר הכי קאמר סתם עשייתה נמי לשכיבה עד דעביד לסיכוך ת"ר [ז]מחצלת של שיפה ושל גמי גדולה מסככין בה קטנה אין מסככין בה של קנים ושל חילת גדולה מסככין בה ארוגה אין מסככין בה רבי ישמעאל בר' יוסי אומר משום אביו אחת זו ואחת זו מסככין בה וכן היה רבי דוסא אומר כדבריו תנן התם [ח]כל החוצלות מטמאין טמא מת דברי ר' דוסא וחכמים אומרים מדרס אין טמא מת לא והא אנן תנן [ט]כל המטמא מדרס מטמא טמא מת אימא [י]אף מדרס מאי חוצלות אמר רב אבדימי בר המדורי מרזובלי מאי מרזובלי אמר ר' אבא מזבלי ר' שמעון בן לקיש אומר מחצלות ממש ואזדא ריש לקיש לטעמיה דאמר ריש לקיש הריני כפרת רבי חייא ובניו שבתחלה כשנשתכחה תורה מישראל עלה עזרא מבבל ויסדה חזרה ונשתכחה עלו רבי חייא ובניו ויסדוה וכן אמר רבי חייא ובניו לא נחלקו רבי דוסא וחכמים על מחצלות של אושא שהן**

**גדולה** [ג] עשאה לסכיכה דהדיא מקבלת טומאה ואין מסככין בה ואם תנו יכולין לומר בה שהיא לסיכוך והיכי דמי פריש מסככין בה ואינה מקבלת טומאה. וכגדולה כולי עלמא לא פליגי דסתמא לסיכוך דיניו תנא קמא ודין ר' אליעזר תנא גדולה ומתניתין דסתמא לסיכוך כי פליגי בקטנה תנא קמא שייכה לקטנה ולא תנייה משום דסבר גדולה הוא דלמרת בה סתמא לסיכוך הא קטנה סתמא לסכיכה דהדיא מקבלת טומאה ואין מסככין בה ואם תימא לסיכוך